

ГАЛИНА ГАНОВА

***ПТИЦА
ОКРИЛЕНА***

-ЛИРИКА-

НЕ МЕ ДОКОСВАЙ,
не пипай ръцете ми-
вече мразя тоя допир...
Не гали косите ми –
за тебе водопада е пресъхнал!
Не гледай ме така упорито –
на теб очите ми нищо не казват.
Не, не чукай на сърцето ми-
ти сам затвори вратата
към него.

ПРИСТЪПВАМ НА ПРЪСТИ до теб
и нежно и тихо целувам
любимите устни.
Ах , как те обичам,
и всичко е чудо прекрасно!
Със мене вечно остани,
чародеецо, с разпуснат шлейф...
Не вземай обичта си –
тя ме омагьосва!

КЪДЕ ОТИВАТ тези звездни нощи?
Щастливи в брачното ни ложе...
И смелите безумни думи,
без които никоя любов не може...
Защо си тръгват сутрин тези нощи,
къде полита нашето гнездо?
Целувките, въздишките, и още, още...
Къде отиват тези чудни нощи?

АЗ СЪМ ЖЕНА, и не мога с ръцете си
снежния, леден Балкан да повдигна,
нито пък мога във бяг със нозете си
людия вятър, бездомен, да стигна.

Аз съм жена, но внимавай, че мога
с устни да шепна бели магии,
с топло сърце да разпалвам див огън,
с нежни очи да развихрям стихии.

Аз съм жена, и когато си тръгна
с мъжки ръце света ще обърнеш,
Млечния път и Вселената кръгла
ти ще пребродиш,
при теб да се върна!

АЗ ПОЧТИ ТЕ ЗАБРАВИХ. Прибрах
твоята снимка в кутия дълбока-
там да лежи в забрава и прах.
Нежни ръце ме спасиха от шока.

Аз почти те забравих. Събрах
своите чувства, осъдена младост.
Чиста душа ме предпази от грях,
топли очи ме дариха с радост.

Аз почти те забравих. Разбрах-
много илюзии, празни мечти.
Нови приятели вече избрах.
Аз почти те забравих. **ПОЧТИ !**

на Тони и Цвети

И ТОЗИ ДЕН във влезе вълшебен се размива...
И този ден е вече минало, невъзвратимо.
Детенце мое, времето без жал изпива
живота и мечтите ни неутолимо!

А вчера сякаш бе, когато се роди -
понесло в себе си мечтите ми големи.
Със вперените в мен не виждащи очи
душата и сърцето завинаги превзе ми!

Но бебешките дрешки отдавна са ти малки,
и пухкавия Мечо забрави на тавана -
при скъсани обувки и счупени дрънкалки.
А бебешкия смях, къде, къде остана?

Кога ръчичката ти малка - не разбрах -
порасна бързо в моята ръка корава,
дордето се усетя, плахо занемях,
че крачката с годините ти по-широка става.

А в някой късен ден със болка ще погалиш
затрупаните с преспи старчески коси.
Ти - малкото детенце, със обич ще пожалиш
не виждащите вече майчини очи.

ДУШАТА МИ е нежна лира
раздала своята обич на света,
най-слънчевите звуци тя събира
да бъде като птица волна песента.

Но виж, нощта е толкова студена!
Навън дохожда мрачна есента,
а лирата - душа до смърт ранена
съвсем сама посреща сутринта.

И любовта и с изподрани колене
събира дрипите си на сираче!
Без жал, нахокана като дете
във мокрите ми клепки плаче!

КАКВО ОТ ТОВА, че вече те няма?
Какво от това, че в мене боли!
Пътеката наша е тясна за двама
и дъжд от обиди в косите вали...

Не спирай и по пътя си поемай -
съвсем сама ще плувам в океана,
от времето, препускащо, ще взема
лекарство за кървящата си рана.

За всяка болка има слънчев бряг
на който чака я добра надежда,
и в мигове на отчаяние и мрак
по пътища небесни ни повежда!

АЗ СЪМ БЕЗКРАЙНО БОГАТА.

Мога да ти изплета венец
от топла, ненапита вярност.
Мога да ти подаря букет
от силни, неразкрити чувства.
Мога да ти дам едно до болка
палаво сърце
и чиста душа, по детски наивна.
А ти?

Твоята обич е толкова невярна
и на толкова сърца дарена.
Душата ти е раздробена
на хиляди невидими частици
а вярността ти е чужда.
За това – иди си-
Ти си безкрайно беден

В ТЕАТЪРА “ЖИВОТ”

Преди повече от тридесет години
сред овации на близки и роднини,
за дебют на сцената се изкачих –
първа глътка въздух там изпих.

В театъра “ЖИВОТ” и днес играя.
Ту пак се смея гръмко, ту ридая,
ту в главни роли, ту второстепенни –
събирам опит и поуки ценни.

И сменят се край мен декори,
гримьори, осветители, актьори,
и слага всеки своя отпечатък
преди да продължи нататък.

Но зная, след последната завеса,
след дългите мъчителни пиеси,
играта строго ще се рецензира –
един ще ме освирка, друг ще аплодира!

СРЕДНОЩЕН ПЪТ

На дълъг път среднощен съм поела,
за дълъг път – безсънен, закъснял –
торбичката със грижите съм взела.
А ти до мен си кротичко заспал.

И тръгвам! Във води пенливи
нагазвам с вярващо сърце.
Илюзии – измамни и лъжливи
ме дърпат с лакоми ръце.

През черни пепелища крача
с изподрани крехки рамене.
Останала без дъх аз плача
с обгорени, прашни колене.

И вятърът ме вика: “С мен ела!”
Нощта с безброй въпроси ме обгръща.
Без отговори, без надежда, без крила,
безславно и безмълвно се завръщам!

А жабешкия хор отвън прелива
през бетонната тераса избуял.
Но ти не знаеш колко съм щастлива,
че пак до мен си кротичко заспал!

на мама

ВЪВ РАННИ ЗОРИ си станала, мамо.
Със първи петли си вдигнала рамо,
от мека завивка, от топла постеля,
лице да измиеш рано в неделя,

косите си, черни къдели, да срешиш,
за топли мекички тесто да замесиш
за чакани гости да сготвиш от рано-
децата ти, мамо, и внуче мечтано.

И там, под липата, самотна и стара,
присядате с татко и с мъничко вяра
към пътя отново ти поглед обръщаш
с молба – да напълни с глъч празната къща.

ТРОН

Когато бях момиче малко
се качвах сред листа и мъх,
без капка страх и без сандалки,
на ореха с отрязан връх.

А там – като принцеса – в сянка
седях на своя дървен трон,
в ръце със шарена читанка,
с Незнайко във един балон.

И моя орех бе обсерватория,
космичен кораб в звездна светлина,
и моя летен дом, и територия,
от баба – вярна крепост, при вина.

Неканен ме споходи този спомен
в бриляnten селски час и чистота.
Разсипва вятъра студен, бездомен
на трона ми короната с листа.

ЛЕТЕН ПИР

На среща облаци сиви дойдоха
строени в редица за шумен парад.
Забързани крачки. И смут. Суматоха!
Как бързо смрачи се над летния град!

Най-тъмния облак дойде с колесница
и смело замахна във хладния мрак,
със гръмка електрическа десница
за тост подаде недвусмислен знак!

И почна се пир! Наздравица звънна!
И облаци чашите пълни разливат!
Земята жадна - каца бездънна -
реки от пенливо шампанско изпива!

Пирува небето, пируват житата!
Ах, този весел, живителен дъжд
за пъстри цветя, за тревите, лозята...
Как блисна в косите ми хлад изведнъж!

На Цветан Илиев

ТИ ОТВОРИ ми вратата през която
аз дори в съня си не посмях да мина -
в онзи светъл дом на поетично ято -
за душата хляб – “НЕ МОГА ДА ОТМИНА”

Ти ръката ми несигурна поведе,
през бодливи пътища напред вървеше;
и криле ми даде, вяра за победа,
и учител мъдър, и критик ми беше.

Знам, не искаш думи шумно да възнасят
името ти цветно, и живота скромен, тих -
аз букет от благодарност ти поднасям,
и за теб се ражда моя чист и светъл стих.

ОБРАТ

На вятър попътен се радвах открито-
каквото захванех бе все за добро.
Във своето малко и скромно корито
си плавах щастливо с развято платно.

Но Боже! Нептун ли ядосах неволно
или пък завиди ми някой двулик?
Доплуваха хищни акули подмолни
до рана ме шибнаха с бесен камшик.

И буря захвана – мъчителна, дива.
За сламка държа се и мокра до кости
се моля на бога – дано да съм жива
да видя акулови, адови пости!

НЕ ЗНАМ ЛЮБОВ да има по-голяма
от тази дето с тебе споделихме.
Така зависима и нежно – пряма,
годините във клада претворихме.

И не е истина, че свърши! Не е!
Щом вечер лека нощ ти пожелавам
и всяка моя мисъл с теб живее,
и всяка Божя сутрин с тебе ставам!

Докоснеш ли ме, тялото ти казва,
че чиста страст се вихри в тебе дива.
И всеки жест и поглед ми показва,
че нашата любов и в теб е още жива!

КЪДЕ ЛИ НЕ ХОДИХ, къде ли не скитах –
от Видин до Китен, от Мелник до Варна,
във Рила и Пирин пътеки преплитах,
по плажове бях от Бургас до Каварна.

Но щом съм далече, боли ме сърцето
за родния град, за уюта домашен.
И връщам се винаги тука, където
приятел поема ми куфара прашен.

А сутрин, когато от горската стомна
Балкана във моя прозорец разлива
омайна прохлада, той все ми напомня,
че тук, само тук, съм свободна, щастлива!

на Евгени Тодоров

ХЕЙ, ХУДОЖНИКО с вълшебна четка,
ти какво рисуваш скришом там?
Залеза със пурпурна желетка
те завива и прегръща сам.

На далеч от градските комини,
сред листа и мъх, и горски път,
тук ти идваш често – от години,
със любов към този девствен кът.

В теб запяват птиците сюита,
в синева потъва пъстър свят,
и с палитра, на платно заплиташ,
във едно душа, сърце и цвят.

МОЛИТВА

Отвори очите си за тази хубост неизмерна.
Виж художника какъв пейзаж рисува-
морски отлив, изгрев и таверна,
слънчев лъч върху платното му палува.

Отвори сърцето си за тези трели нежни-
чуй на славеите песента любовна,
грозен грохот на лавини снежни,
пролетния припев на гора вековна.

Отвори душата си за хорската неволя,
на приятел в нужда длани протегни!
Боже мой, на колене те моля!
Нека станем, нека бъдем по-добри!

ОБИЧ

На моето рамо притихнал застиваш.
И всякое мускулче търси покой.
Аз чувствам, разбирам, тъй както заспиваш,
че цялата, цялата нощ ще си мой!

С очите си бистри, така неспокойни
тъй както е буйна планинска вода,
с гайтанови вежди, извити, достойни
за коледна песен, топяща леда.

Че мои са устните, алено-свежи,
усмивката, дето изгрява на тях,
по скулите фино заплетени мрежи,
и твоя сън сладък, и твоя бял смях.

Че мои са даже в челото следите
на детските дни от една лудория.
И всичко е мое във теб до зорите...
Обичам те нежно, защо ли да крия?

ТИ СИ ТУК.
Виждам твоя силует.
Мълчиш, но мен ми стига
твое то присъствие.
Протягам във мрака ръце към теб-
да те докосна,
и откривам,
че си СПОМЕН!

.....

ПОНЯКОГА чувствам дъха ти,
 опияняващ всичко!
Усещам те как се преливаш в кръвта ми,
и лудо препускаш във вените ми!
Аз те моля да излезеш пред очите ми,
да бъдеш истински в моята стая
/както преди няколко дни/.
Но ти ми отвърщаш
 с по-бързия пулс на сърцето ми!
Тогава се втурвам във бяг подир тебе,
във собствената си душа да те открия...

=====

СКРЪБТА на цялата Вселена
влива се в сърцето ми!
Ръцете ми изхвърлят чувствата-
от болката да се освободят.
На забравата веригата се скъсва...
От очите ми
изгонено избягва безразличието.
От тялото ми бликва спомена.
И цялото ми същество те вика!

ДУШАТА МИ Е нежна, крехка лира
раздала свойта обич на света,
най-слънчевите звуци тя събира,
да бъде като птица волна, песента.

Но виж, нощта е толкова студена!
Навън дохожда мрачна есента,
а лирата – душа до смърт ранена,
съвсем сама посреща сутринта.

И любовта и с изподрани колене
събира дрипите си на сираче!
Без жал нахокана, като дете
във мокрите ми клепки плаче!

САМО ТИ МОЖЕШ

Погледни ме така, както само ти можеш!
С палец – галещи, нежни очи!
Погледни ме сега! Ще политна нагоре
към далечните малки, нетленни звезди!

Докосни ме така, както само ти можеш!
Ще изстене със мен Земята, остарялата!
Погали ме сега! И ще видиш пред себе си
кълбовидна мълния да ме разтърсва цялата!

Целуни ме така, както само ти можеш!
Да забравя кой ден е, да ми секне дъха!
Целуни ме сега! И ще лумне див огън
не загаснал през дните в мойта жадна душа!

И люби ме така, както само ти можеш!
Омайно – метежно ! Миг несравним !
И вземи ме сега! В едно цяло безкрайно
в любовната болка с теб да изгорим!

В ЕДИН СЛЕДОБЕД на моята младост,
в един далечен есенен град,
избягах с любовта неуголима
в ноемврийския дъждовен хлад!

В една жадувана хотелска стая
ти беше само мой, аз само твоя.
Навън един самотен нощен влак
въздъхна и проплака на завоя!

Неземна радост и космичен мрак
попиха в избелелите тапети,

а скритата в сърцата дива страст –
изпепели телата ни до лудост слети!

Но утрото с навъсени вежди
на запотените стъкла почука
че трябва да оставим без надежда
изстраданата наша обич тука!

В един далечен есенен град,
в един следобед на моята младост,
един противоположен на моя влак
отне ми откраднатата шепа радост!

ПРОЛЕТ

Кървав залез на небето се разля
и зави Балкана с огнено-червена риза.
Самолет надраска сребърна черта,
бели облачета във гердан наниза!

Осветил ми пътя верен към дома –
сговорчиво светофара ми намигна!
Златната перука на двузъбата луна
над лозята ширни бавно се надигна!

Та нали е пролет – китна и зелена!
За живот се този град събужда!
И душата на поета – птица окрилена,
от съня си зимен тихо се пробужда!

ОПТИМИСТИЧНО

Когато живота с метални юмруци
посее по пътя ми зли семена,
и мята не цвете, а черни гюруци
на моите жадни за смях рамена,

на две да ме скърши, на три да ме смаже,
да плача, да стена, да клюмна глава,
аз пак се усмихвам, припявам си даже,
на пук и на болката, и на гнева!

И черното в миг се топи във душата!
Небето разхвърля златиста заря!

Аз хуквам да гоня звезди в небесата,
защото обичам, живея, горя!

И пролетно утро изгрява на двора,
и птици размахват дъждовни крила,
дъга пъстроцветна суши на простора,
простряната шарена, мокра пола!

ТИХА НОЩ

Нощта разстила черната си прежда
през Веслеца в близкото село.
Балкана над града привежда
високо, Ботевско чело.

Отдъхват улиците прашни
от шумове, оловни пари...
Затихват спомените страшни
на възрожденски къщи стари.

Последни стъпки, бързаци, широки
преследват своите съдби.
Във жилищните блокове високи

заспиват кротко хиляди мечти!

ХАЙДЕ, СТАВАЙ! – си казвам.
Нищо, че лошо падна!
При все, че волята отказва
още за живот си жадна!

Покажи им, че можеш! Че няма

да оставиш тая мърсотия
да трови душата голяма!
Ставай сега! Изчисти я!

И когато утре се събудиш
със усмивката – присъщата,
смело стъпвай, да ги заблудиш,
че не боли, че си си същата!

НЕ МОЖЕШ ДА СИ ТРЪГНЕШ просто така!

Затвориш ли вратата след себе си,
ще събера във извехтялата торбичка
натрошените си чувства.
Ще ги захвърля край града
за да те чакат.
И ти ще разбереш,
когато се завърнеш,
че вече мога да живея без теб!

ВПИХ ОЧИ във хоризонта
със надежда да те видя,
но съзрях щастливата целувка
на небето и земята.
Изучих морзовите букви
да открия твоите координати
и тръгнах да те търся
 във Вселената...
Загърбих хорските брътвежи
и те открих.
 Завинаги!
 Може би!

ТВОЯТА ЛЮБИМА МУЗИКА... и аз.
А как е всичко пусто и различно.
близко и далечно...
Твоята любима музика ... и аз.
В дланите на падащия мрак...
А ти?

КЪДЕ СИ ТИ?

УТРО КРАЙ МОРЕТО

В утробата на миналата нощ
деня се ражда с писъка на чайка.
Със дъжд от светлина /какъв разкош/
прогонва от морето своята майка.

А утрото сребристо плува,
с усмивка мие сънени очи,
морето синеоко го целува.
Моряшка песен някъде звучи!

И там далеч зад кръгозора
проблясват слънчеви лъчи - стрели,
и щастие, и ведрост без умора,
на утрото в къдриците вали!

ДА! ОБИЧАМ ТЕ!

Защо - не зная.

Нещо странно в тебе ме привлича...

Търся те! За другите нехая.

Викам те! Сърцето те обича!

Чакам те! Нима ще продължавам?

Като пясък времето изтича...

Слънцето без тебе не изгрява!...

Викам те! Сърцето те обича!

ВСИЧКО ЗАПОЧНА ОТ ОЧИТЕ-
казаха “Ела”!...
думите заглъхнаха в мрака,
остана жадуваната ласка...
Любовта докосваше устни,
устните разгаряха огън!
Огъня в сълзи се превърна...
Шум на релси и вятър!

ТИ ИДВАШ ПОНЯКОГА,
когато здрач покрие всичко.
И с тихи стъпки на идваща радост,
ми носиш шепа надежда.
Като с вълшебна пръчица
докосваш всичко
и става толкова хубаво...
Мълчиш,
после бавно си тръгваш
забравил моето страдание
и пак оставам сама...
Превърнах дните си в очакване!

СТИГА,

моля те,

мълчи!

Не казвай нищо,

не ти вярвам!

Да беше казал тези думи

когато в мен гореше пламък,

когато с теб неземно беше...

Сега - сърцето ми е камък...

Стига,

моля те,

иди си!...

ТАНЦЪ СЪС ЖИВОТА

От небето ли паднах, от земята ли
поникнах
или просто на обич безумна съм плод?
Макар, че страдах, аз пак го обикнах
този нелесен, но сладък ЖИВОТ !

Със него се дебнем откакто се зная
във ритъма странен от сутрин до мрак!
Уж аз го обичам, уж той ме ласкае,
но кой на кого ли подлага все крак?

Във танца задъхан стопиха се дните
на детството мое, на мили другари...
И без да усетим белеят косите
а ние сме вече по-грозни, по-стари!

Но чуй ме, ЖИВОТ, във дните ни спорни
безумния ритъм за малко да спрем,
че стигнем ли края, безсилни и морни,
ще паднем във мрака и там ще умрем!...

ЛЕТЕН ПРИЛИВ те донесе,
с морска пяна ме изкъпа
и със водорасли ме закичи...
Окапаха звездите изумени!
То бе любов,
то беше чудо!...
Но защо ли
пролетния вятър
те ОТВЯ?